

50 129

BOGERÍA

**Drama en un acte i en prosa
original d'en**

LLORENS OTERO BARRANCA

IMPREMTA
RAFOLS

1916

PORTAFERRIÇA, 15
BARCELONA

BOGERIA

Drama en un acte i en prosa
original d'en

LLORENS OTERO BARRANCA

Estrenat amb sorollós éxit
la vetlla del 11 de Juliol de 1915
en el Teatre Foment

BARCELONA

Impremta Rafols : Portaferrissa, 15

1916

Aquesta obra es propietat de son autor,
sense quin permís no podrà ser traduïda ni
reimpresa.

La *Sociedad de Autores Españoles*, es l'única
encarregada del cobro dels drets de re-
presentació.

a u' en Josep Burquets i Gaus
son amic i feliç escultor, en
de consideració i vera amistat.

D'autor

Barcelona. 16/8/18

Al distingit actor

D. JOSEP VALERO

*Com a company i com actor,
vos dedico aquesta obreta, no
pel seu valor, que no'n té, si no
per la veritable creació que'n
féreu de la mateixa.*

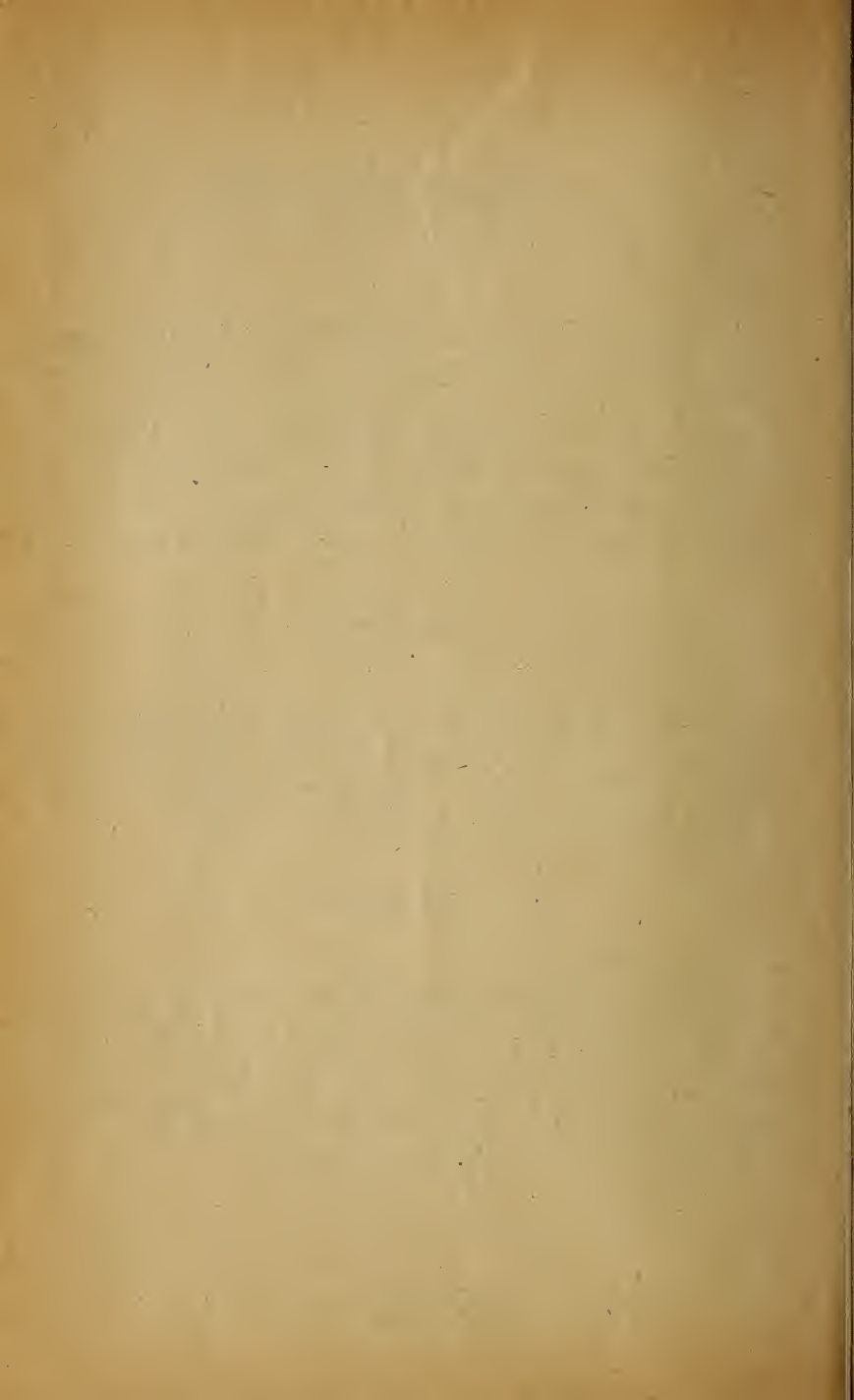
L'Autor

OBSERVACIONS

Els trajos de SEBASTIÀ, ANTONIA i RAMÓN, que procurin tindre una mateixa igualtat dintre'l seu viure de pagés. SEBASTIÀ i RAMÓN es cubrirán el cap amb barretina. La del primer color morada i la de l'altre, vermella. SEBASTIÀ portará patilles, un xic blanquinoses. RAMÓN afeitat de cara. ANTONIA amb fandilla de roses, espadenyas, etc. Portará'l monyo en forma de ratlla que'l parteixi pel mitx, formant trena que li caurà dessobre l'espatlla.

AGUSTÍ, es un tipo molt flac i ullerós, que demostrí haver patit molt en sa vida, no portant barba ni bigoti, però que's conegui fa molt temps que no s'afeitat. Va amb trajo de vellut cla, bastant usat i calça espadenyas, cobrint son cap amb una gorra.

JORDI, te d'ésser un personatge misteriós tant amb las seves mirades, com ademans. Va habillat amb un pantaló curt, tot estripat, que deixi veure bona part de ses cames, anant descalç. No porta americana ni armilla. Sols cobreix son pit una rónega camisa. Barba llarga tota en desordre, bastant blanquinososa. Cabell llarc i cargolat. Resumint: tot ell que representi un idiota.

PERSONATJES

ANTONIA (18 anys)	. . .	<i>Sta. A. Redondo</i>
JORDI (50 anys).	. . .	<i>Sr. J. Valero</i>
SEBASTIÀ (40 anys).	. . .	» <i>R. Martinez</i>
RAMON (25 anys)	. . .	» <i>J. Roca</i>
AGUSTÍ (35 anys)	. . .	» <i>C. Farré</i>

Lloc d'acció : en un poblet de Catalunya.—
Dreta i esquerra : les del actor.—Epoca : actual.

ACTE ÚNIC

Interior d'una casa de pagés de modesta posició. A la dreta, primer terme, la llar. A l'esquerra, últim terme, una taula, sobre la que hi ha un porró mitx plé de ví, i una cistelleta amb mongetes, pésols o altres queviures. Sacs i eines de treball pels voltants de l'escena. Quiscuna cadira i demés objectes propis, repartits convenientment. Porta al foro i laterals.

ESCENA I

JORDI, sol. Al aixecarse el teló, aquest, està assegut gronxant-se amb la cadira, com si adormís a una criatura, tenint tendrament abraçada una nina de cartró.

JORDI.—(*Tataral-lejant*).—Non, non... Non... non, non... non... non... non... (*Alçant la nina enlaire i mirantsela amb goig*). ¡Ai, carail... ¿que no vols dormir?... ¿no...? No siguis dolenta, ¡macatxo!... Ja, ja, ja... (*Aixecant-se de la cadira*). Vaja, vaja; ja veig que no vols fer non-netes.... Passegem un ratet, passegem.... (*Ho fa*). Aixó ja t'agrada, oi?.. Ja, ja, ja... (*Aturant-se*). Ara, jugarem un xic.... ¡Vingal!... (*Posa la nina damunt la cadira mateixa que estava assegut, i ell s'ajup, bordant-la com si fos un gos*).... Bub, bub.... Bub, bub, bub... bub... ¿T'agrada aixó?... ¿No?... ¿Com es que abans reies i ara plores?... ¿Perque't faig por?... ¡No siguis aixís!... Tot es broma; perque jo t'estimo molt, però molt.... (*Petonejant-la*)... Veus... Mira, mira, com riu la trapaçera..., Tu rius ¿oi?... donsas jo també riuré.... (*rient fort*). Ja, ja, ja, ja, ja..... ja, ja, ja.....

ESCENA II

JORDI i ANTONIA, sortint lateral esquerra.

ANTONIA.—(*Per sí, al veure al boig*). ¡Pobre boig!... Sempre pensant amb la seva filleta, i te'l pensament tant clavat amb ella que un troç de cartró li fa la mateixa il·lusió, com si ho fos en realitat.. ¡Per xó es boig!... ¡Per xó es digne de llástima!... (*A Jordi acarriantlo*). (*Ell estarà prop de la llar de genolls en terra, jugant amb la nina. La cadira ahont estava assegut, prop d'ell*). Escolteu, Jordi. ¿Com es' que haveu matinat tant, avui?...

JORDI.—(*Sens comprendela i ensenyant-li la nina*). ¿Oí que's maca la meva filla?... ¡Guàitala!... ¡Guàitala!... Fes-li un petó, que, després jo ni faré un altre....

ANTONIA.—Deixèu que l'agafi.

JORDI.—Aixó, no!... Ja, ja, ja.... La meva nina no més la puc tocar jo sol, perque si la toquen d'altres, ella plora.... i jo no vull que plori.

ANTONIA.—Donsas li faré un petó. (*Ell li acosta tot tremolós, fins que Antonia, li fa el petó*).

JORDI.—¡Rellamp!... I que fort li has fet. Ja, ja, ja.... Tu també estimes a la meva filleta, oi?...

ANTONIA.—(*Asseient-se en la cadira de prop la llar*). Si, Jordi, si que l'estimo.

JORDI.—Ja, ja, ja.... Tots volen a la meva nineta... Ja, ja, ja... Si tu l'estimes jo també t'estimo a tu, com si fossis un altra filla. (*Deixa anar son cap damunt la falda d'Antonia, fent-se abraçar son coll pels braços d'aquesta*).

ANTONIA.—(*Enternida*). ¡Pobre boig!... ¡Que agrait es!...

(Pausa un xic llargueta, en el transcurs de la qual, Antonia acarona al boig, mentres aquest va quedant-se adormit).

JORDI.—(*Adormint-se*). Tots volen a la meva filla... Ja, ja, ja... ¡Com que es tant maca!... (*Pausa*). Tots l'estimen... Si... Tots l'estimen... Ja, ja... Ja... ja... (*Segueix rient, fins que resta vençut per la son*). Pausa.

ANTONIA.—Sí, ¡pobre boig!... Tots estimen a la teva filla, encare que no sigui de carn i hossos com nosaltres. Al veuret sofrir, tothom sent una fredor en son cos, que'l fa estremir, passant al mateix temps per son cap, un pensament terrible, al imaginar-se que'l dia de demá, es podrien trobar com tú, embojarrat, amorós, com si li fossis pare, i no és mes que un ninot de cartró, pro, que a tu et sembla que sigui l'angelet que't varen

robar.... (*Adonant-sen*). ¡Ah!... S'ha adormit... Està clar. Com que ahir no va dormir degut a la seva forta exaltació aprofita la miqueta de consol que li dono, per aclucar el seu cap... ¡Dorm, pobret, dorm!... Abraçadet ha quedat amb la seva nina... ¡Pobre boig!... ¡Pobre boig!... (*S'aixeca amb molt cuidat i l'aparta a un costat, tapant-lo carinyosament amb el seu davantal*). Aixís estarás mes bé. Jo desitjaria donarte un bon llit, pero el meu pare... ni ningú, vol que ho fassi, perquè et tenen com un ser escropolós... ¡Jo tant sols et tinc llàstima!... (*Queda mirant-sel tendrament*).

ESCENA III

Els mateixos i SEBASTIÀ per lateral esquerra.

SEBASTIÀ.—(*rústec*). Antonia, ¿que fás aixís, tant capficada?

ANTONIA.—(*Sorpresa i acostant-se a n'ell*). Res, pare... res...

SEBASTIÀ.—Ja ho veig. Deu haver sigut el boig, que t'haurá entristit.

ANTONIA.—Teniu raó.

SEBASTIÀ.—I perquè?

ANTONIA.—No ho sé...

SEBASTIÀ.—¡Donsas...

ANTONIA.—Ja li diré. Aquest pobre boig, em fa entristir molt, al veure que no pot disfrutar de sa vida en aqueix mon, i viure foll i vagamond per aqueixos monts de Deu, abraçat a una nina de cartró, que's creu és la seva filla, i no la té... i la cerca i no la troba... i...

SEBASTIÀ.—Vés, ves; sembles la Mare de Deu dels Dolors.

ANTONIA.—(*Ofesa*). ¡Pare...

SEBASTIÀ.—¡Que pare ni que avis!

ANTONIA.—Peró... escoltéu. ¿Que pot ser està privat tenir compasió del pròxim desvalgut?...

SEBASTIÀ.—No però tampoc t'ho has de pendre tant fort. Comprenc que se l'hi ha de tenir llàstima, pro, no fins arribar al extrem d'estar-se tot el dia amb una cara de mussol, entristida, sense alegria... i al fi... ¿per qué?.. Per un pobre home que's boig, que sempre riu, i que encare que la seva desgracia sigui de sentir, no's fá càrrec de lo que li succeeix.

ANTONIA.—Tot lo que vulgueu, pero jo li tinc llàstima, i no puc remediarmo.

SEBASTIÀ.—(*Amoïnat*). Doncs ho has de remediarmo.

ANTONIA.—(*Sempre tossuda*). ¿I com?...

SEBASTIÀ.—Qualsevol dia tirarém el boig al carrer, i a veíam si aixís ho remedies.

ANTONIA.—(*Suplicant*). No, pare; no ho feu... !Pobret!...

SEBASTIÀ.—(*Carinyós*). Pensaments de fer-ho, no n'hi tingut mai, pero com jo t'estimo tant, Antonia, que per'xó soc ton pare, no vull de cap de les maneres veuret mai més trista, i, aixís, despatxant al boig, degut a que no'l veurás, no pensarás amb ell, i jo, aleshores podré contemplar-te alegre i ditxosa, que son els meus afanys...

ANTONIA.—¿I per'xó l'hau de despatxar?...

SEBASTIÀ.—Sí; per'xó.

ANTONIA.—I si jo vos digués que sempre estaré contenta i mai pensaré amb ell... Allavors... ¿que farieu?...

SEBASTIÀ.—Allavors...

ANTONIA.—No'l despatxarieu, ¿oi?

SEBASTIÀ.—Peró...

ANTONIA.—(*Abraçant-lo i insistint*). No'l despatxeu pare, no...

SEBASTIÀ.—(*mitx convençut*). Bueno, aixís...

ANTONIA.—Es quedarà a casa...

SEBASTIÀ.—Vaja; m'has vençut... T'ho concedeixo.

ANTONIA.—¿M'ho prometeu?

SEBASTIÀ.—T'ho prometo.

ANTONIA.—(*Amb molta ingenuitat*). Ai, pare!... Ara si que estic contenta... Quant vos estimo. (*besant-lo*). Teniu. Un... dos... i tres... I vos, ¿quants m'en fareu?...

SEBASTIÀ.—Els que vulguis.

ANTONIA.—No mes vull que m'en feu un, que sigui ben fort... i que valgui per molts.

SEBASTIÀ.—(*Fent-li un petó*). Va, t'el faig...

ANTONIA.—(*Molt enjogassada*). ¡Noil!... ¡I qué fort!... Quasi m'heu mossegat!.. (*Picant-li a l'espatlla*). ¡Dolentot!... ¡Dolentot!...

SEBASTIÀ.—(*Rient*). Je, je, je.

ESCENA IV

Els mateixos i RAMÓN pel foro,

RAMON.—¿L'amo?

SEBASTIÀ.—¿Que hi ha, Ramón?

RAMÓN.—Uns forasters que voldrien parlar amb vos.

SEBASTIÀ.—Ara vaig. (*Surt foro*).

ESCENA V

Els mateixos menys SEBASTIÀ.

ANTONIA.—¿Quí son àquets forasters, Ramón?

RAMÓN.—No ho se de cert, però'm sembla que venen a tractar amb ton pare la venta de les terres d'aprop del riu.

ANTONIA.—Pot ser sí. (*Pausa. Ramón s'acosta a la taula, pren el porró i beu.*)

RAMÓN.—¿I quí s'ha penjat avui, que has matinat tant, Antonieta?

ANTONIA.—Els crits del boig m'han fet despertar, si no, encare dormiria.

RAMÓN.—¡Rellampl!... Aquest no deixa descansar a ningú. Lo que's avui, a les quatre ja estava amb el seu non, non, i gracies que'm convenia fer matinada, si no, hagués renegat fins de mí mateix.

ANTONIA.—¿Tant et molesten els crits del boig?

RAMÓN.—Ja ho crec, i molt.

ANTONIA.—Donsas a n'a mí, al contrari. M'atrauen a consolar-lo i a compadirme d'ell.

RAMÓN.—¿De debó, Antonia?

ANTONIA.—De debó.

RAMÓN.—I... donsas... ¿per qué no't compadeixes de mí?...

ANTONIA.—¿De tú?

RAMÓN.—Sí...

ANTONIA.—(*Mitx rient*). ¡I ara!... ¿Per qué?...

RAMÓN.—Perque estic ferit del cor...

ANTONIA.—¡Noi!.. ¿Que t'has barallat?...

RAMÓN.—(*Confós*). No... pro... pot ser que'm baralli.

ANTONIA.—¿I abans de fer-ho ja't sents la ferida?

RAMÓN.—Sí, Antonia. Abans de barallar-me ja han lluitat en mon cor dugues passions terribles: la de la existencia i la de l'amor; sens sapiguer a quina de les dugues m'haig d'acullir, encare que l'última sembla que'm dongui molta mes confiança i felicitat.

ANTONIA.—¿Que estàs enamorat d'alguna?

RAMÓN.—Sí, Antonia; estic enamorat..

ANTONIA.—¿De quí?

RAMÓN.—Estic enamorat de...

ANTONIA.—Apa, home, digues... ¿de qui t'has enamorat?

RAMÓN.—Estic enamorat... ¿Que't sabrà greu que t'ho digui?...

ANTONIA.—¿I qué m'ha de sapiguer greu...

RAMÓN.—Donsas... estic enamorat de tu...

ANTONIA.—(*Fent la sorpresa*). ¿De mi?...

RAMÓN.—Si de tu,.. (*Petita pausa*). Tu que m'has demostrat ta bon-dat, i jo que m'he vist atret per tes mirades, han sigut la cau-sa d'estimarte, Antonia.

ANTONIA.—¿I per'xó et volies barallar?...

RAMÓN.—Si, per'xó.

ANTONIA.—¿I, amb qui?...

RAMÓN.—Amb... el teu pare...

ANTONIA.—¿Amb el meu pare?... ¿I per qué?...

RAMÓN.—¡Oh, ja veurás!... Perque jo li demanaré que'm dongui a tu com esposa i com que ell es ric i jo soc pobre, es ne-gará rodonament a concedir-m'ho i em veuré obligat a entén-dremeles amb ell, cosa que no voldria.

ANTONIA.—Si que t'ho prens fort!...

RAMÓN.—Per tu tot es poc, Antonia.

ANTONIA.—(*Amb manyagueria*). Pero, escolta... ja estás segur de que t'estimo?...

RAMÓN.—(*Baixant el cap*). Antonia...

ANTONIA.—Apa... digues...

RAMÓN.—Quasi n'estic segur perque sempre que tu em veus, tu em mires, i en tes mirades veig uns raigs d'esperança i de consol per aquest pobre cor que sospira per tú, que t'estima, i seria capaç de donar mil vides si les tingués, no més per poseirte. (*Pausa*). Repeteixo que quasi n'estic segur de que m'estimes, pro, encare voldria tindre mes seguretat i desitjaría que lo que m'has promés amb els teus ulls, m'ho demostressis amb la boca. (*Agafant-li una mà*). Apa, Antonia.. (*Antonia retira el cap ruboritzada i ell se la mira amorosament*).

JORDI.—(*Somniant*). Ja, ja, ja... Ja, ja.

RAMÓN.—(*Suplicant*). Digasm'ho, Antonia... No't fassis pregar tant... ¿M'estimes?...

ANTONIA.—(*Amb vergonya*). Sí... (*Queden els dos mirant-se amorosament*).

JORDI.—(*Aixecant-se*). Ja, ja, ja... La meva nina vol anar a jugar al riu... Donsas... Anem a jugar... Ja, ja, ja... (*Al ésser davant la parella, esclata amb una forta rialla, anant-sen tot seguit*).
Ja, ja, ja...

ANTONIA.—(*Separant-se d'en Ramón i cridant a n'en Jordi*). ¡Jordi!..
· ¡Jordi!...

JORDI.—(*des de fora*). Ja, ja, ja....

ESCENA VI

ANTONIA, RAMÓN i SEBASTIÀ pel foro.

SEBASTIÀ.—(*Desde la porta i mirant cap al carrer*). Aquest boig tot ho esvalota. (*Entra porta lateral esquerra i surt tot seguit amb un plec de papers*). Bueno, Antonia; m'en vaig.

ANTONIA.—Ahont aneu, pare?

SEBASTIÀ.—Vaig per veure d'arreglar la venda de les terres que tenim allà prop del riu.

ANTONIA.—Trigareu gaire?

SEBASTIÀ.—No t'ho puc dir, pro, tant bon punt estigui llest, vindré. Adeu. (*Ramón que durant l'escena d'en Sebastià i l'Antonia, haurà estat endreçant els sacs, al veure que'l primer s'en vá es frega les mans satisfet. (Sebastià, al ésser prop de la porta se n'entorna, dient :) Escolta, Ramón. (Aquest fa mostres de desagrado)*).

RAMÓN.—¿Que maneu?

SEBASTIÀ.—Tu pots lligar els feixos de palla, que hi han al corral.

RAMÓN.—Está be. (*S'en va esquerra despedint-se amb una senya de l'Antonia*).

SEBASTIÀ.—Adeu, Antonieta.

ANTONIA.—Adeu, pare.

(*Sebastià surt pel forò. Pausa*).

ESCENA VII

ANTONIA, sola, després RAMÓN, lateral esquerra.

ANTONIA.—(*Adonant-sen*). Mira... El boig s'ha deixat el davantal. Posemsel i avancém feina. (*Es dirigeix vers la taula i pren la cistelleta. S'asseu en el centre de l'escena i tot escorfollant, les monjetes, pésols, o lo que porti, comença a dir, lo següent ben poc a poquet i detallant les pauses que siguin necessaries*). El pare s'en vá, en Ramón també, i'm deixen sola, cosa que m'agrada ben poc... ¡Al menys estés acompanyada pel boigl... Perque encare que a tots fássi nósa, a mi no m'en fá gens ni mica, desitjant tant sols tenir-lo al meu costat, per veure si m'acut qualque idea per treule-li la bogeria. Ja fa dies que estic pensant en lo mateix i sembla que'l Cel no'm vulgui il·luminar en aquesta bona obra... (*Pausa*). Segons diuen, als

bojos se'ls hi fa passar el seu mal, si per sort poguessin arribar a plorar. Jo prou que cerco medis per a lograr-ho, però, no'n trobo cap... ¡Crec que's molt difícil curar aquesta mena de bogeria... (*Acudint-li una idea*). Més... ¡calla!.. ¿Qui sab si prenent-li la nina davant d'ell i emportant-sela, arrencaria amb un fort plor i d'aqueix modo potser el podria salvar?... ¡Vaja!.. Ho provaré quant vingui. (*Pausa llargueta, fent feina*). (*Sospirant*). ¡Ai, Ramón!... *Tapant-se la boca per por de que algú l'hagi sentida*). ¿Que he dit are?.. No sé lo que serà que sens donar-me compte, sempre penso amb el meu Ramonet.. Portavem ja de temps el nostre carinyo tancat i avui ha pogut desfer-se! nostre silenci... Ara tant sols mancaria que'l pare no volgués que'ns casessim... ¡Allavors si que la fregiriem!... (*Surt en Ramón de puntetes i s'acosta vers l' Antonia, escoltant tot lo que diu sens que ella s'en dongui compte desa presència*). Mes... jo no ho crec. ..i, si ho fes... em mataria... (*sumicant*). Sí, sí que'm mataria... Jo l'estimo molt a n'el meu Ramonet... (*Ramón amb molt cuidado li tapa'ls ulls amb les mans*).

RAMÓN.—(*Amb veu fingida*). ¿Em coneixes?

ANTONIA.—¿Qui ets?...

RAMÓN.—¿No'm coneixes?

ANTONIA.—¡Ah!... sí; ets la Marieta...

RAMÓN.—(*Treient-li les mans dels ulls i amb sa veu natural*). ¿No'm coneixes?...

ANTONIA.—(*Una mica avergonyida*). ¡Ah!... sí... ets... en Ramón.

RAMÓN.—Ja has pogut, noia?

ANTONIA.—Home, com que feies aquella veu de falset.

RAMÓN.—(*Asseient-se al seu costat*). ¿Sabs per qué la feia?

ANTONIA.—¿Per qué?

RAMÓN.—Per tindre mes estona els teus ulls tancats.

ANTONIA.—¡Ai, ai!... I amb quina intenció?...

RAMÓN.—Amb la intenció de que no te'ls cremi el sol, pus está molt enfadat amb tu, perquè les teves mirades son mes ardentes que'ls seus raigs.

ANTONIA.—(*Picant-li a l'espatlla*). Apa... dolent!..

RAMÓN.—T'agrada que't digui aixó?...

ANTONIA.—Está clar... ¿Com és qu'estàs tant inspirat, avui?

RAMÓN.—No ho estic d'inspirat, però... no més veuret a n'a tu i venir-me l'inspiració, tot es lo mateix.

ANTONIA.—¡Apa, exagerat!... Aixó m'ho dius per fer-me creure que m'estimes... pro, tot es lo contrari... (*entristida*). Tu no m'estimes gens...

RAMÓN.—¿Qui t'ho ha dit?

ANTONIA.—Tu mateix... ¿Que li deies ahir a la filla de l'arcalde, quant ella et mirava somrient i tu amb el teus ademans semblava que li supliquessis quiscuna cosa?

RAMON.—¿Sabs que li demanava?...

ANTONIA.—(*Secament*). El seu amor.

RAMON.—No siguis aixís... Donsas li demanava digués al seu pare que'n el dia que'ns casém dongui permis per a fer festes i guarnir també tot el poblé, perque'l nostre casament, resulti mes atractiu i pompós.

ANTONIA.—¿Sols era aixó?...

RAMON.—Aixó era.

ANTONIA.—¿I perqué li parlaves ja de casament?...

RAMON.—¡Oh!...

ANTONIA.—¿Que ja sabíes que jo't diria que sí?

RAMON.—Aixís m'ho pensava.

ANTONIA.—¡Ai, noi!... ¡Que vas depressa!...

RAMON.—Be... Antonia... ¿Vols dir que no'ns casarém?...

ANTONIA.—Ja veurás... Per casar-se se necessita estimar-se molt, i tu... no crec que m'estimis gaire.

RAMON.—(*Viu*). ¡Si senyor!.. Jo t'estimo molt, molt i molt!.. ¿Sabs?..

ANTONIA.—(*Amb calma*). ¿Y com m'ho demostres?

RAMON.—¿Com t'ho demostro?...

ANTONIA.—Sí.

RAMON.—Fente un petó.

ANTONIA.—(*Amb vivesa*). ¿I amb aixó ja n'hi ha prou?...

RAMÓN.—Ja ho crec. El petó no mes es fa quant una parella s'estima molt, essent enamorats.

ANTONIA.—(*També amb vivesa*). I... després que's fa?...

RAMON.—(*No sapiguent que respondre i gratant-se'l cap*). Després...

ANTONIA.—(*Amb molta ingenuïtat*). També's fan petons, ¿oi?...

RAMÓN.—¡Sí, Antonia, sí!...

ANTONIA.—(*Lluitant per assegurar-sen*). Donsas... fés-men un... si és que m'estimes...

RAMON.—(*Amb alegria*). ¿Te'l faig?...

ANTONIA.—Sí. (*Al ajuntar-se les cares per a fersé'l petó, entra en Jordi, i al veurel se separen un a cada cantó d'escena*).

ESCENA VIII

Els mateixos, mes JORDI, pel foro, corrents.

JORDI.—Ja, ja, ja... ¡Quant s'hem divertit amb la meva filla allá'l riu!... i aixó, que de bon principi no li agradava, perque l'aigua li feia por... pero... ¡va!... després s'hi ha acostumat i jugava mes que jo... ¿oi?... (*mirant-se la nina*)... ¿oi que sí?... Ja, ja, ja... (*Ensenyant la nina a n'en Ramón i l'Antonia*). ¿Que no veieu aquesta poca vergonyeta?.. ¡Mireu, mireu, si es bufonal

RAMÓN.—(*Acostant-seli*). Veiam; deixeu-mela un ratet...

JORDI.—(*Amb por*). ¿Queee?...

RAMÓN.—Que me la deixeu.

JORDI.—¿Que te la deixi?... No, no... ¿Que t'has pensat?... Ja, ja, ja... ¡Es meval... ¿Ho tens entés?... I de ningú mes... ¡I aral... Ja, ja, ja... (*S'estira a terra, prop la llar, fent caricies a la nina. Pausa. Ramón, sorprès, va a l'Antonia*).

RAMÓN.—¿Has vist, Antonia?

ANTONIA.—¿Que li vols fer?

RAMÓN.—Jo, rés, pero...

ANTONIA.—Es boig, home, es boig.

RAMÓN.—(*Transició*). Bueno, Antonia; ho sento molt, però, me n'haig d'anar a fer feina.

ANTONIA.—¿Y quina feina?

RAMÓN.—Acabar de lligar els feixos de palla.

ANTONIA.—¿Que no ho has fet encara?

RAMÓN.—No; perque estant a mitja feina hi pensat que, no estant l'amo, podríem distreurens un ratent junts.

ANTONIA.—¡Ai, gran bagarro!...

RAMÓN.—Be., però'm sembla que no hem perdut pas el temps.

ANTONIA.—Res d'aixó.

RAMÓN.—Aixís, m'en vaig: no vull que'm trobi el teu pare sense fer res.

ANTONIA.—Vesten, vesten...

RAMÓN.—Avant, doncs. Adeu, Antonieta.,.

ANTONIA.—Adeu, Ramonet... (*Ramón s'en va per hont ha sortit*)

ESCENA IX

ANTONIA i JORDI

El boig s'haurà adormit, encare que, amb un estat violent, que no'l deixarà reposar amb deguda forma.

L'escena restà un moment amb el mes gran silenci. Antonia guaita al boig varies vegades. Mira amb por per tot arreu. Per fi es decideix i diu:

ANTONIA.—Ningú'm veu... Ara es l'hora... ¡Valor, Antonia!... (*Acostant-se a n'en Jordi*). Sembla que dorm...

JORDI.—(*Movent-se*). Ja, ja... ja ja.,.

ANTONIA.—¡Cal... M'enganyo... És ben despert. Mes... ¿qué faig?... ¿Li prenc la nina?... (*Agenollant-se i dirigint una pregaria al Cel*). Deu meu; vos que sabeu le meva bona intenció, il·lumineu-me en aquest pas, perque puga sortir com jo desitjaria, i retorneu l'us de la raó al pobre boig... ¡Concediu-mo, Deu

meu, concediu-mol,.. (Pausa. Aixecant-se). ¡Animo, Antonia...

JORDI.—(Endormiscat). Ja, ja, ja...

ANTONIA.—¡Ditxosa rialla!... Tu ets la que'm fas por, tu ets la que'm fas extremir, pro, no ets prou per treure'ma idea del cap... (Pausa). ¡Antonia, compleix ta paraula!... ¡Animo, el vull salvar!. (S'acosta poc a poquet al boig, i quant és aprop l'hi pren la nina. Jordi's desperta i, al veures sense la nina, s'abraona vers l'Antonia, per pèndre'li).

JORDI.—(Despertant-se i amb gran crit). ¡Es meval!.., ¡Es meval!...

Aquest crit pot repetir-se, durant la lluita, tots els cops que l'actor ho cregui convenient.

Entre l'Antonia i en Jordi s'entaula una terrible lluita. L'últim vol recuperar la nina, mes l'Antonia no cedeix. Per fi, aquesta, logra desfer-se del boig i arranca a correr (sortint pel foro), amb la nina.

JORDI.—(Seguint-la, foll d'ira i cridant): ¡Es meval!... ¡Lladra!... ¡Es meval!... ¡Me la pagarás!... Ja, ja, ja...

L'escena queda una estona sens cap personatge.

ESCENA X

SEBASTIÀ, pel foro, després RAMÓN, per l'esquerra.

SEBASTIÀ.—(Cridant). Antonia... Antonia... (Al veure que no hi ha ningú): ¿No hi és? ¡Que es estrany! (Acostant-se lateral esquerra i cridant fort): Ramón... Ramón...

RAMÓN.—(Sortint). ¿Que voleu, l'amo?

SEBASTIÀ.—¿Sabs ahont es l'Antonia?

RAMÓN.—¿L'Antonia?

SEBASTIÀ.—Sí.

RAMÓN.—Ací deu ésser.

SEBASTIÀ.—(Molestat). Home, quant t'ho pregunto, es que no hi és.

RAMÓN.—Perdoneu, l'amo. Pro fa molt poc que s'estava ací

SEBASTIÀ.—¿I ara no sabs ahont és?

RAMÓN.—No, senyor, no.

SEBASTIÀ.—(Enfadat) ¡Mai sabs res tú!

RAMÓN.—Pero, home...

SEBASTIÀ.—¡Vesten, ves, tanoca!.. ¡Cada dia et fás mes tontol!.. (S'en va esquerra):

RAMÓN.—¡Ai, ai, ai, Ramonet!... ¡Aixó s'emboical!... Per mí, l'amo s'ha enterat que rondo a la seva filla, i... ¡vaja!... si ho sab segur em pela.. ¡ja ho crec que'm pela!.. (S'en va ultim terme esquerra). (Pausa).

ESCENA XI

ANTONIA, sola, arribant pel foro, molt sofocada.

ANTONIA.—Ja soc a casa... Gracies a Deu, pus no'm pensava arribar... I quina fatlera de seguir-me'l boig... ¡Jo que pensava fer-li un favor, he vist que no li he fet més que un perjudici!... *(Pausa)*. La veritat: em feia por quant me seguia, am la boca oberta, com si fos un llop. Cansada de correr, li llenço la nina al riu, i ell, amb les mans, obertes, s'hi tira també, nedant darrera d'ella; pero com que la corrent era molt mes lleugera que ell, se li emportà la nina, i allí ha quedat, maleïnt-me i tirant-me malediccions... rient com sempre... pero, are, amb un riure trist, melancòlic, misteriós... *(Pausa. Desde eix moment l'escena sofreix un cambi esponáni. Poc a poc va enfosquint-se, degut a la propera tempesta. Un llamp il·lumina pocs segons, seguint un tro fortíssim. Antonia, extremida, senyant-se)*: ¡Verge Santa!... ¿Quí tenia de dir que un jorn tan hermós com ha començat es revoliqués d'aquesta manera?... No hi ha que ferni cas... Núvols d'istiu... *(Treient el cap a fora)*. I quins núvols tant negres passen per ací. Semblen els que he vist sobre del riu quant hi llansat la nina del boig... ¡Deu meu!... ¿Signará aixó quelcom dolent?... *(Apartant-se de la porta i desde'l centre de l'escena)*. Encendré un llum i m'en aniré a ma cambra a resar pel boig, perque no se l'emporti la corrent... ¡Quina por em fan aquets dies!... *(Al dirigir-se vers sa cambra, lateral dreta, se'n adona del davantal i del cistell)*. ¡Ai!... Qué desmemoriada soc... En deixava el davantal amb els pésols. Arrepleguem-los. *(Ho fa. Un altre llamp seguit de tró. Comença a sentir-se a ploure)*. ¡Deu meu!... ¡Ja plou!... *(Esparverada)*. Sento passos., M'en vaig, que podria ser ell... *(S'en va lateral dreta)*.

(La tempesta segueix fins que s'indiqui, deixant quiscuns intervals de silenci, perque pugui sentir-se als actors).

ESCENA XII

AGUSTI, entrant pel foro, amb les mans a la butxaca i la gorra ben estacada al cap. Camina amb compte i guaita amb por de que'l vegin, per tot arreu.—Al finir ses darreres paraules, surt en SEBASTIA, per hont se n'ha anat.

AGUSTI.—Aquí es a casa d'en Sebastiá... Estic segur... No m'enganyo... Aquí será honthaig de cercar la venjança que'n els quinze

anys de presiri hi pensat... Que no m'ha deixat viure; desitjant, tant sols, sortir prompte per cumplir-la... (*Pausa*). ¡Ah, Sebastiá, Sebastiá!... Tú'm vares fer executá un crim horrible que, an'a tú, t'ha servit de molt i, an'a mi tant sols m'ha servit de deshonra i de despreci, ja que ara podria viure ditzòs al costat de ma esposa i filla, si no t'hagués cregut a tú, mentres que ara, al arribar me so enterat que son mortes... (*aufegat pel dolor*) mortes... sí... ¡Tot per l'ambició d'un grapat d'or envilit!... (*Pausa*). Sento passos... (*Mirant per l'esquerra i coneixent-lo*). ¡Es ell!... Ara s'acosta... ¡Valor!...

SEBASTIÁ.—(*Cridant*). Antonia, Antonia... (*Topant-se amb l'Agustí i esparverant-se*). ¡Ei!... ¿Quí sou vos?... ¿Qué veniu a fer aquí?...

AGUSTÍ.—(*Amb sang freda*). ¿No'm coneixes?...

SEBASTIÁ.—No.

AGUSTÍ.—(*Mirant-sel de fit a fit*). Miram aixís, fixament... (*Sebastiá se'l mira*) ¿No'm coneixes?...

SEBASTIÁ.—(*Amb por*). ¡Ah!... Sí. Ets l'Agustí. (*Fugint*). ¡Vesten, vesten, que'm fas por!

AGUSTÍ.—(*Detenint-lo bruscamment*). ¡Calla, Sebastiá, calla!...

SEBASTIÁ.—(*Calmat-se*). Bueno, que vols.

AGUSTÍ.—Vinc per dirte que després de quinze anys de sofriments, are acabo de sortir de presiri, per complir el cástic que'm va imposar la Justicia, pel crim que per ordre teva vaig cometre, i...

SEBASTIÁ.—(*Nerviós*). ¡No me'n parlis d'aixó, Agustí!...

AGUSTÍ.—¿T'esparvera?...

SEBASTIÁ.—¡Molt!

AGUSTÍ.—Ho crec. (*Pausa*).

SEBASTIÁ.—(*Impacient*). Bueno, acaba ¿A qué has vingut?

AGUSTÍ.—He vingut...

SEBASTIÁ.—¿Per qué?...

AGUSTÍ.—Per... ¡venjar-me!...

SEBASTIÁ.—¿Per venjar-te?...

AGUSTÍ.—¡Sí!

SEBASTIÁ.—¿I amb qui?...

AGUSTÍ.—¿Amb qui?... ¡Amb tú!...

SEBASTIÁ.—(*Amb ira*). ¿Amb mi?...

AGUSTÍ.—Sí... amb tú, Sebastiá... ¡Que ets molt dolent!... que per tú vaig matar a la teva germana i m'en vaig emportar sa filla, perque tú poguessis heretar tota sa riquesa (lo que has conseguit), vivint are plé de goig i carregat d'or, mentres que jo hi estat quinze anys, carregat també, pro, carregat de cadenes... i al tornar, em trobo sense la dona i la filla, que eren els dos sers que'm restaven i que més aimava en aquest mon.

SEBASTIÀ.—¿I qué'm vols dir amb aixó?... ¿Vols vindre a suposar que jo'n tinc la culpa?

AGUSTÍ.—Sí, tú tant sols la tens... (*Amenaçador*). ¡Sebastià, no m'incitis!... Tú ets l'únic qui'm proposá l'execució del crim i tú serás també l'únic que'l pagarás.

SEBASTIÀ.—(*Amb sarcasme*) ¿Jo?... Ja, ja, ja... Prou pagat el tinc.

AGUSTÍ.—No tant com jo, Sebastià.

SEBASTIÀ.—¿I qué n'haig de fer de lo que a tu t'hagi passat?... Et vaig prometre vint i cinc onzes pel crim, quantitat que't va pervindre una vegada fet... Em sembla...

AGUSTÍ.—(*Rabiós*). ¿Que't sembla?... ¡Digues!... ¿Que't sembla?...

SEBASTIÀ.—Pus... que't vaig pagar.

AGUSTÍ.—Peró també em vares prometre que si'm passava quiscuna cosa, em redimiries amb els teus diners. ¿Per qué, doncs, quant la Justícia em va agafar no vares pagar l'indemnització que't demanava perquè'm deixessin en llibertat provisional i jo aleshores hagués pogut cercar un medi per escapar-me?...

SEBASTIÀ.—Perque...

AGUSTÍ.—Escuses de malalt... ¡Perque... no't va donar la gana.

SEBASTIÀ.—(*Amoïnat*). Just.

AGUSTÍ.—¡Malvat!... ¿Encare goses a dir-ho?

SEBASTIÀ.—¿Qué vols que t'hi diga?...

AGUSTÍ.—¡Infám!... ¡Vill!...

SEBASTIÀ.—Mira... ¿Vols cent duros i allargar-te?..

AGUSTÍ.—(*Desesperat al veure el cinisme d'en Sebastià*). ¿Cent duros?... ¿I la meva dona, i la meva filla, i els quinze anys de presiri... qui m'ho abona a mí?... ¡Digues, canalla!... ¿Tu et creus que jo me'n aniré content amb els cent duros, sapiguent que't deixo aquí disfrutant lo que la meva desgracia t'ha proporcionat?... ¡No, Sebastià, no!... Jo he vingut ací per venjarme, he vingut per matarte i per consumir la sentència que des de'l fons de mon presiri t'havía llensat... Vivint tú, an a mí m'es impossible la vida, porque tú ets una sombra que'm fascina, que m'irrita, que'm remou a la venjança... ¡Sebastià, tú ets un vil, tú ets un canalla, que m'has tret l'alegría del cor i la pau de l'ànima!...

SEBASTIÀ.—¡Agustí!...

AGUSTÍ.—No't queixis, no... ¡Si no'm calmarás!... No veus que fins el Cel está contra teu?... ¿No t'en recordes que aquell dia era també com aquet? ¿No t'en recordes que també els llamps creuaven l'espai com are, i els trons esdevenien sorollosos?... ¿No t'en recordes, Sebastià?... ¿No t'en recordes... o no vols recordar-ten?...

SEBASTIÀ.—(*Suplicant que calli*). ¡Agustí!...

AGUSTÍ.—¡Digues... respón!... Jo sí que m'en recordo. Encare veig passar la terrible escena per mon magí i, passar, per enfuris-

marme més contra tú, i tot m'ajuda per a fer més complerta ma venjança... (*Pausa*). (*Sebastià resta quiet i cap-baix*). ¿Qué, no'm respons?... ¿Que'm tens por, canalla?

SEBASTIÀ.—(*Enfurismat*). Agustí... se m'acaba la paciència... Vesten o m'en vaig jo a donar part a l'autoritat de que dins de ma casa hi ha un assessí...

AGUSTÍ.—¡Oh, rabia!... Sí, ves-hi, ves-hi i digues a l'autoritat de que dins de ta casa hi ha un assessí... per tú, ¿sabs?... ¡per tú!...

SEBASTIÀ.—Sí, si que hi aniré.

AGUSTÍ.—Ves, doncs. (*Dant-li una empenta*). Ves, ¡covart.

SEBASTIÀ.—(*Refent-se, molt irat*). ¿Qui, qui es covart?

AGUSTÍ.—(*Recalcant*). Tú. Ho repeteixo. ¡Covart!...

SEBASTIÀ.—¿Jo, jo covart?... (*Pegant-li una bofetada*). ¡Te, doncs!...

AGUSTÍ.—(*Aguantant-se tant com pot i ficant-se má a la faixa, amb intenció de treure'l punyal, i sostenint-se com si volgués reprimir la rabia de que está posseït*). ¡Tú, tú, pegarme!... (*Foll d'ira i treient-se el punyal*). ¡Te, doncs!... ¡A la bofetada em retorno matant-te!... (*clavant-li*). ¡Miserable!... (*Fugint*). ¡Dona, filla, esteu venjades!... ¡M'hi venjat!... ¡M'hi venjat!... (*Surt, amagant-se el punyal, pel foro*).

SEBASTIÀ.—(*Fa forces per sostenir-se i cau, dient*): ¡Soc mort!...

ESCENA XIII

ANTONIA, SEBASTIÀ i RAMÓN

ANTONIA.—(*Sortint per la dreta molt a temps i dirigint-se a la porta del carrer*). ¡Auxili!... ¡Auxili!...

SEBASTIÀ.—(*Detenint-la amb les accions*). Antonia... Antonia...

RAMÓN.—(*Sortint rapidament per l'esquerra*). ¿Que ha passat?

ANTONIA.—Han mort al pare, Ramón. Ves, ves a cercar a lo jutge.

RAMÓN.—Hi corro. (*Surt foro*).

ANTONIA.—(*Tirantseli damunt*). ¡Pare... pare meu!.. ¿Que teniu?... ¿Vos han ferit?... (*alçant-se*). Espereuvs un xic : aniré a cercar al metje.

SEBASTIÀ.—(*Impedint-li que s'aixequi*). No vagis a cercar a ningú... Jo soc mort... i per mi tots els remeis son inútils... ¡Perdónam, Antonia!... Jo'm moro... ¡Perdónam!...

ANTONIA.—(*Dolorida i estranyant-se*). De qué, pare?...

SEBASTIÀ.—No'm diguis pare... que no te'n soc.

ANTONIA.—(*Sorpresa*). ¿Qué dieu?

SEBASTIÀ.—Creume, però... ¡perdónam, Antonia! Jo no soc pas el teu pare... no;... soc un teu oncle... germá de ta mare... que la

vaig fer matar... ¡perdonam!... per robarli sos diners... i compadint-me de tú et vaig pendre... en ma companyia... i... des d'aquells temps... que't tinc al meu costat... estimant-te... ¡creuem!... estimant-te...

ANTONIA.—(*Horroritzada*). ¡Oh!...

SEBASTIÀ.—¡Perdonam!...

ANTONIA.—¿l el meu pare?...

SEBASTIÀ.—El teu pare... no se'hont es... En els moments del crim no's trobava a casa... Diuen que s'en va anar molt lluny... per oblidarse de sa desgracia... ¡Antonia, jo'm moro!... ¡Perdonam!... (*Posant-se la ma al pit i treient-se un retrato, que dona a l'Antonia*). Mira... Aquí tens un retrato. Son els teus pares, retratats en companyia teva... Sempre els hi portat sobre mon pit, mortificant aixís ma consciencia, ja creguent-me un tris't, pro, merescut final... Busca a n'el teu pare... i digali... que'm perdoni..., i ta mare, si vol... ja'm perdonarà des de'l cel... Res més... desitjo... I tú, Antonia... ¿em perdones?...

ANTONIA.—(*Lluitant un xic*) Sí... vos perdono.

SEBASTIÀ.—(*La besa. Va perdent el respir per graus*). ¡Gracies, Antonia! ¡Qué bona ets!... Adeu... ja'm moro tranquil... perque ja m'he descarregat... de mon martiri... i crec que tots al que jo hi fet mal... em perdonarán... Adeu... món maleït... adeu... Perdoneu-me... que hi sigut un criminal... sí... Perdoneu-me... (*Fent per alsarse*) Perdoneu-me... ¡Deu meu!... (*Fa esforços per aguantar la mica de vida que li resta, fins que cau per sempre*).

ANTONIA.—¡Mort!... ¡Deu meu, tant jove i quin calvari'm feu soportar!... (*Alsant-se pensativa*). Jo he tingut pares que m'han estimat, he tingut una mare que ha aixugat mes llágrimes quant plorava i gosava quant jo reia... (*Sanglotant*). ¡Pobre mareta meva... Morí quant jo més necessitava de ses caricies, morí... i sens poguer veure-la... sens poguer despedir-me d'ella després de morta... !Mareta, mareta meva, mireu-me des de'l Cel, i compadiu-se de vostra filla que vos aima, que voldria trencar, si fos possible, la capota d'aqueix Cel hont esteu, per reunir-se amb vostra companyia... ¿l mon pare?... ¿Podré trobarlo?... (*Agenollant-se*). Feu que ho logri, mare aimada. Jo vos ho prego. No vulgau que visqui sola en aquest món. (*Se percebeixen les rialles d'en Jordi*). (*Mirant extasiada el retrato i besant-lo amb fruició*). Mare, mareta meva... ¡Oh!... ¡qué maca estás!... ¡Quant t'estimo! (*Pausa*).

ESCENA XIV

Els mateixos i SEBASTIÀ pel foro.

JORDI.—(Amb riure tristós) Ja, ja, ja...

Al veure a l'Antonia's queda mirant-sela enutjosament. De sobte, se tira a terra (des de'l foro), arrossegant-se, i amb la boca oberta, es dirigeix hont està l'Antonia, la que fins ara res ha notat, i al ésser al seu costat, s'aixeca un xic, agenollant-se, alsant les mans amb intenció d'escanyarla, pro, de prompte, sos ulls se fixen amb el retrato. i, com volgüent apartar de sí mateix un mal pensament, fuig corrents al costat de l'esquerra. Antonia, que ha sentit corre al boig, s'aixeca, poruga, dient):

ANTONIA.—¡Oh!... ¡El boig!...

JORDI.—Ja, ja, ja... ja, ja, ja... La nina... la nina... Ja, ja, ja... (Amb son riure i demés gestos vol demostrar quelcom).

ANTONIA.—¿Que no l'hau trobada la nina, Jordi?...

JORDI.—No, no... Ja, ja, ja... Sí, sí, sí... Si s'está aquí...

ANTONIA.—¿S'está aquí?... Jo no la veig pas.

JORDI.—Ja, ja, ja... Antonia. (Acostant-se a n'ella). Antonia... Ja, ja, ja...

ANTONIA.—Jordi, em feu por, quant rieu aixís... No ho hi fet amb sentit de mal lo de llensarvos la nina al riu... (Agafant-li el cap i acariciant-lo). ¿Em perdoneu?...

JORDI.—(Acostant-se més, fins a abraçar-la). Sí, sí... Ja, ja, ja., Antonia... sí...

ANTONIA.—Escolteu, Jordi... L'Antonia s'en vá...

JORDI.—(Deixant-la). ¿Eeh?...

ANTONIA.—(Anant-sen, plorant). Ja no la veureu més... Adeu...

JORDI.—(Queda quiet, com petrificat, mirant a terra, rient baix, fins que's tomba ràpidament, i estirant a l'Antonia, del vestit, li priva d'anar-sen, esclatant amb una forta rialla). Antonia... Ja, ja, ja... ¡El retrato!... ¡El retrato!... Ja, ja, ja...

ANTONIA.—(Mostrant-li). Mireu : son els meus pares i aquesta petita soc jo.

JORDI.—¿Tu?... ja, ja, ja... (Li pren el retrato d'una revolada i s'el mira amb trágica atenció). (Pausa). (Distreu un poc la vista del retrato i diu com si recordés quelcóm). ¡Es ella!... (Tornant-se a mirar). Sí... es ella... (Nerviós). Sí, sí, sí... Si que's ella... ¿l aquesta?... qui es aquesta?... ¿La meva filla?... (Resta pensatiu en mitx de terribles lluites).

ANTONIA.—(Amb alegria). ¡Deu meu!... El boig sembla que torni a la rahó. (acostantseli). ¿Que teniu, Jordi?...

JORDI.—(*Sense fer-li cas*). Sí, sí... sí que ho es... (*Amb molta alegria forçada, pro més natural*). Sí, sí... ¡Es l'Antonia!...

ANTONIA.—(*Convencent-se*). ¡Verge Santa!... ¡Si será mon pare!...

JORDI.—¡Si que ho es!... ¡Sí que ho es!... (*crident*). ¡Es la meva Antonieta!... ¡Es la meva filla!..

ANTONIA.—(*No poguent aguantar-se l'emoció*). Jordi... jo soc la vostra filla!... (*Va per abraçar-lo*).

JORDI.—(*Mirántsel·la i tocant-la*). ¿Tu?... ¿Tu?... (*Mira'l retrato i tot seguit mira a n'ella, fentho aixó, varies vegades, fins que per últim, arrenca amb un fort plor d'alegria reconeixent-la*). ¡Filla!.. ¡Fillal!.. ¡Vina a mos braços!.. (*Forta braçada*). (*Pausa*).

(La tempesta ha finit. Poc a poc l'escena va adquirint de nou, quedant com al principi, la claretat perduda).

ESCENA XV i ULTIMA

JORDI i ANTONIA, abraçats, SEBASTIÀ, mort i RAMON sortint depressa pel foro

RAMÓN.—(*Estranyat al veure abraçats a n'en Jordi i l'Antonia*). ¡l aral!... ¿Os abraceu?.. ¿Que es aixó?... ¡Antonia!... ¡Jordi!... ¿Haveu plorat?

ANTONIA.—(*Separant-se d'en Jordi i presentant-lo a n'en Ramón*). Si d'alegria. ¡Ramón, Ramón!. Mirat el meu pare.

RAMÓN.—(*Estranyat*). ¿Ton pare, es el boig?...

ANTONIA.—Ja no ho és ara de boig...

RAMÓN.—¡Quanta alegria!... (*Acostant-se a n'en Jordi*). ¿No'm coneixeu, Jordi?...

JORDI.—(*Titubejant*). Ets... ets... en Ramón?...

RAMÓN.—(*Donantli la mà*). Justa. Vos dono l'enhora bona per haver tornat a la rahó i per haver trobat a vostra filla... Vos desitjo molta felicitat, (*trist*) i jo...

ANTONIA.—(*Rápida*). ¡Que vol dir!... Tu't quedarás amb nosaltres. ¿Oi, pare?...

JORDI.—Si, Antonia...

ANTONIA.—Ara... vos demano que perdoneu al oncle.

JORDI.—(*Amb furor*). ¿Al oncle?... Encare viu aquest abord de l'infern?... Digam ahont es... Fins a mossegades m'hi faria...

ANTONIA.—(*Signant-li*). Mireusel... (*Els tres es dirigeixen prop del mort*).

JORDI.—(*Reconeixent-lo*). ¡Oh!... Es en Sebastià... ¿l qui la mort?...

ANTONIA.—No ho sé... Un home que no conec... Pero... que'l perdoneu, pare?...

JORDI.—¿A n'ell?... ¿Jo perdonarlo?... No, Antonia, no...

ANTONIA.—¿I per qué no l'hau de perdonar?.. No l'hi perdonat jo bo i fent-me tant de mal com a vos... ¿No va perdonar Deu als seus botxins?... (*Jordi es va enternint*). Mireu, pare... El sol ja ha sortit. Després de la tempesta ha tornat a reviure la claretat... No veieu com aquest llum ens envia esperances de felicitat?... No vullgau que aquest sol ens acompanyi amb taques, que fan mal... ¡Feu-lo per la mare, que ella també vol que perdoneu... ¿El perdoneu?..

JORDI.—(*Solemne*). ¡Sí... el perdonol!... (*Els tres s'agenollen al voltant del cadavre d'en Sebastiá, mentres el teló cau pausadament*).

FI DE L'OBRA

OBRES DEL MATEIX AUTOR

EL MARTIRIO DE DOS ALMAS

(Drama castellá en cinc actes i en prosa)

EL MUNISIPAL DEL BARRI

(Monolec cómic en prosa)

SUEÑO DE TROVADOR

(Poema castellá en un acte i en vers)

BOGERÍA

(Drama en un acte i en prosa)

¡SIN MADRE!

(Monólec dramàtic castellá en prosa)

EL PRINCIPE DE LA RISA

(Opereta del gran mon, en dos quadres i en prosa.
Música del mestre Rafel Parellada)

LUCHA DE PASIONES

(Impresió dramática amb ilustracions musicals de Rafel Parellada)

Deposit de venda :
LLIBRERIA MILLÀ
S. Pau, 21-Barcelona

Edició econòmica : 35 cénts.